

Zpráva o šetření

ve věci smluvních sankcí za předčasné ukončení smluv o sdružených službách dodávky elektřiny a plynu

Dne 14. června 2016 se na veřejnou ochránkyni práv obrátil pan A., bytem xxx (dále také „stěžovatel“), ve věci deaktivačního poplatku, který uhradil společnosti D., s. r. o. (dále také „původní dodavatel“), za tzv. předčasné ukončení smluv o sdružených službách dodávky elektřiny a plynu. Stěžovatel se obrátil na Energetický regulační úřad (dále také „ERÚ“) ještě před uhrazením deaktivačního poplatku s tím, že vypověděl smlouvu v řádném termínu a smluvní pokutu původní dodavatel nárokuje neoprávněně. ERÚ stěžovateli objasnil, že smlouvu vypověděl o jeden den dříve, původní dodavatel proto má na smluvní pokutu nárok. V podnětu ochránkyni stěžovatel dále namítal, že původní i současný dodavatel (společnost E., a. s.) jednali neeticky, když mu nesdělili správné datum, k němuž má vypovědět smlouvu.

Vyřízení podnětu jsem se na základě pověření veřejné ochránkyně práv Mgr. Anny Šabatové, Ph.D., ujal já, neboť na mě přenesla svoji působnost v oblasti ochrany spotřebitele v energetických odvětvích.

Šetřil jsem, zda Energetický regulační úřad postupoval správně, když stěžovatele v případě sporu ohledně smluvní pokuty odkázal na soud. V průběhu šetření jsem se dozvěděl o změně praxe ERÚ v těchto sporech, považoval jsem proto za nutné získat více informací. Dále jsem zjišťoval, zda nedošlo k porušení etických pravidel obchodníků s energiemi, kterým se měl ERÚ zabývat.

A. Shrnutí závěrů

- A. 1.1 K nemožnosti rozhodnout o smluvní sankci v rámci sporu o splnění povinnosti ze smluv
- V řízení o splnění povinností ze smluv může ERÚ rozhodovat pouze spory, v nichž některou ze smluvních povinností neplní druhá strana sporu, tj. dodavatel či distributor elektřiny, plynu či tepelné energie.
 - Smluvní pokutu byl v případě předčasného ukončení smluv povinen uhradit stěžovatel.
 - ERÚ tedy nepochybil, když stěžovatele odkázal na soud; měl však stěžovatele přiléhavě poučit o tom, že není oprávněn se jeho věcí zabývat ve sporném řízení.
- A. 1.2 K nové praxi rozhodování o smluvní sankci v rámci řízení dle § 142 správního řádu
- Vyslovil jsem svůj předběžný závěr, že tato praxe ERÚ je v rozporu s ustanovením § 141 a 142 správního řádu,¹ resp. § 17 odst. 7 písm. e) energetického zákona,²

1 Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

2 Zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

protože ve svém důsledku představuje překračování pravomocí ERÚ rozhodovat občanskoprávní spory.

- Tento postup ERÚ v případě stěžovatele nepoužil, a ani jej o něm nepoučil, neshledal jsem proto v tomto ohledu pochybení. Nové praxi ERÚ se budu věnovat v rámci šetření z vlastní iniciativy.

A. 2. K porušení etického kodexu

- Obchodník s elektřinou nebo plynem, který se dobrovolně zavázal jednat eticky, je povinen postupovat s péčí řádného hospodáře a tak, aby vědomě nevystavil zákazníka riziku smluvních sankcí za předčasné ukončení smlouvy. Na dodržování etického kodexu dohlíží ERÚ.
- Stěžovatel se při procesu změny obchodníka s elektřinou a plynem obrátil na nově zvoleného dodavatele, aby za něj realizoval výpověď smlouvy s původním dodavatelem. Nově zvolený dodavatel trval na ukončení původní smlouvy k datu stanovenému stěžovatelem, i když původní dodavatel s tímto datem nesouhlasil.
- ERÚ pochybil, když neprošetřil možné porušení etického kodexu v souvislosti se zákazem užití nekalých obchodních praktik.

B. Skutková zjištění

Stěžovatel uzavřel s původním dodavatelem pro dvě odběrná místa smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny a plynu (dále také „smlouvy“), které nabyly účinnosti dne 1. dubna 2014. Smlouvy byly uzavřeny na dobu určitou v délce trvání 2 roky. Stěžovatel je vypověděl ke dni 31. března 2016 a uzavřel smlouvu novou se současným dodavatelem. Po zhruba dvou měsících od podání výpovědi zaslal původní dodavatel stěžovateli fakturu na uhrazení tzv. deaktivčního poplatku v celkové výši 12.100,- Kč z důvodu předčasného ukončení smluv. Stěžovatel byl přesvědčen, že smlouvy neporušil, s tím, že dne 31. března 2016 uplynuly přesně dva roky a svůj závazek tedy dodržel. Proto se obrátil na ERÚ.

ERÚ podnět neformálně prověřil³ a pokusil se o smírné řešení, nicméně bezúspěšně. Dle ERÚ stěžovateli původní dodavatel potvrdil ukončení smlouvy k datu výročí smluvního vztahu. Stěžovatel si však sjednal dodávky od současného dodavatele již k 31. březnu 2016, což bylo **chybné datum**. Dle ustanovení (nového) občanského zákoníku⁴ (dále také „NOZ“) dopadajících na počítání času bylo nezbytné smlouvu ukončit ke stejnému datu, od něhož se počítá běh lhůty. Správně tak měla být smlouva s původním dodavatelem ukončena ke dni 1. dubna 2016 a současný dodavatel měl zahájit dodávky ke 2. dubnu 2016.

Dle ERÚ tak došlo k **předčasnému ukončení smluvního vztahu** (byť se jednalo pouze o jeden den), a proto původní dodavatel stěžovateli vystavil **smluvní sankci**. ERÚ upozornil stěžovatele na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. listopadu 2013⁵ (dále také „nálezy I. ÚS 3512/11“ nebo „nálezy Ústavního soudu“), dle kterého je možné se dovolávat neplatnosti smluvní sankce, pokud není uvedena přímo ve smlouvě (v případě stěžovatele

3 Sdělení zasláné stěžovateli e-mailem dne 7. června 2016.

4 Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

5 Nález Ústavního soudu ze dne 11. listopadu 2013, sp. zn. I. ÚS 3512/2011.

byla uvedena pouze ve všeobecných obchodních podmínkách). Nicméně o oprávněnosti smluvní sankce by mohl dle ERÚ rozhodnout pouze soud.

V rámci šetření jsem opatřil stanovisko ředitele odboru právní ochrany spotřebitele Energetického regulačního úřadu JUDr. Petra Scholze, Ph.D., některé otázky projednal mnou pověřený zaměstnanec Kanceláře veřejného ochránce práv telefonicky s JUDr. Jiřím Procházkou z téhož odboru ERÚ.

C. Právní hodnocení

C.1 K možnosti ERÚ rozhodnout o oprávněnosti smluvní sankce

C.1.1 K nemožnosti rozhodnout o smluvní sankci v rámci sporu o splnění povinnosti ze smluv

Energetický regulační úřad nemůže rozhodovat o povinnosti zákazníka v postavení spotřebitele odebrajícího elektřinu, plyn nebo tepelnou energii uhradit spornou smluvní sankci za předčasné ukončení smlouvy v rámci sporného řízení dle § 17 odst. 7 písm. e) bodu 1. energetického zákona. V tomto typu řízení lze rozhodovat pouze spory, v nichž povinnosti ze smlouvy o dodávce či distribuci energií neplní druhá strana sporu (zjednodušeně dodavatel či distributor).

Energetický regulační úřad stěžovatele vyrozuměl, že o smluvní sankci může rozhodovat pouze soud. ERÚ vycházel z toho, že v případě, že stěžovatel sankci neuhradí, je na dodavateli, aby podal žalobu u soudu, unesl důkazní břemeno a také se vyrovnal s případnou námitkou neplatnosti sankce, kterou zakotvil pouze ve všeobecných obchodních podmínkách, a nikoliv přímo v textu smlouvy. Proto stěžovatele upozornil na nález Ústavního soudu. Uvedený postup zvolil ERÚ s tím, že nemá působnost ve správním řízení řešit smluvní sankce, protože „smluvní sankce je pouze smluvní záležitostí mezi konkrétními smluvními stranami a je zcela odvislá od sjednaných podmínek, zda a v jakých případech bude účtována, resp. vymáhána.“ Dle ERÚ nebylo možno rozhodovat v rámci řízení dle § 17 odst. 7 písm. e) bodu 1. energetického zákona, protože se nejednalo o povinnost ze smlouvy, unesení důkazního břemene by bylo na straně zákazníka, ERÚ může rozhodovat jen na základě zákona a v jeho mezích a případ nesplňuje zákonné podmínky stanovené pro vedení daného řízení. I přes výše uvedené informoval Energetický regulační úřad stěžovatele o možnosti podat návrh na zahájení sporného řízení v obecném poučení, které ERÚ standardně připojuje na závěr svých sdělení.⁶ Pokud by však stěžovatel takový návrh podal, musel by jej ERÚ odložit.⁷

Dospěl jsem k závěru, že Energetický regulační úřad nepochybil, když stěžovatele poučil o výlučné pravomoci soudu rozhodnout o oprávněnosti smluvní pokuty. Dle ustanovení

6 Poučení zaslané stěžovateli znělo: „...toto vyjádření Energetického regulačního úřadu má pouze obecný a informační charakter, který vychází výhradně z informací poskytnutých Energetickému regulačnímu úřadu jeho adresátem, není správním rozhodnutím, závazným stanoviskem, osvědčením ani předběžnou informací ve smyslu ustanovení § 139 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a nezavazuje svého adresáta ani žádné další subjekty. Závazné správní rozhodnutí lze vydat pouze ve správním řízení, a to po opatření všech informací a podkladů vyžadovaných zákonem“ (pozn. důraz vlastní).

7 Dle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu.

§ 17 odst. 7 písm. e) bodu 1. energetického zákona ERÚ „*na návrh zákazníka v postavení spotřebitele odebírajícího elektřinu, plyn nebo tepelnou energii pro spotřebu v domácnosti nebo zákazníka, který je fyzickou osobou podnikající, rozhoduje spory mezi zákazníkem a držitelem licence o splnění povinností ze smluv, jejichž předmětem je dodávka nebo distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie*“.

V případě sporů vymezených v § 17 odst. 7 písm. e) bodě 1. je pro stanovení působnosti v první řadě klíčové, že se jedná o spor o splnění povinností z daného okruhu smluv. Pokud se bude jednat o vztah založený smlouvou, jejímž předmětem je dodávka nebo distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie, je povinností ERÚ rozhodovat spory o splnění jakékoliv povinnosti vyplývajících z takové smlouvy.

Druhou podmínkou, která vyplývá z citovaného ustanovení energetického zákona, je to, že tato sporná řízení může iniciovat pouze zákazník v postavení spotřebitele, domáhá-li se toho, aby druhá strana (dodavatel, distributor), plnila něco, co je dle smlouvy povinná plnit, a co řádně dle smlouvy neplní. **Právě v tomto ohledu nevyhovuje spor stěžovatele zákonnému vymezení tohoto typu sporného řízení, protože to byl stěžovatel, kdo vypověděl smlouvu předčasně a komu vznikla povinnost uhradit smluvní pokutu.**

Souhlasím tedy se závěrem, že ERÚ v rámci tohoto typu sporného řízení záležitost stěžovatele projednat nemohl. Mám však určité **výhrady k vysvětlení ERÚ** poskytnutém stěžovateli.

Obecně nelze přijmout tvrzení ERÚ, že smluvní pokuta není povinností ze smlouvy a že není odvislá od ve smlouvě odvislých podmínek.

Dovoluji si v tomto poukázat na právní názor konstantně zastávaný v judikatuře zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu,⁸ podle kterého o smluvní pokutě za porušení či nesplnění povinností vyplývajících ze smlouvy rozhoduje ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinností, na jejímž základě vznikl nárok na smluvní pokutu.⁹

Judikatura se sice týká pravomoci Českého telekomunikačního úřadu (dále také „ČTÚ“) rozhodovat o zaplacení smluvní pokuty, resp. rozhodovat účastnické spory, její závěry jsou však platné i pro rozhodování jiných orgánů.¹⁰

V konkrétní rovině rozhodování dle § 17 odst. 7 písm. e) bodu 1. energetického zákona však spočívá stěžejní rozdíl mezi tímto typem sporů a účastnickými spory rozhodovanými

8 Zvláštní senát Nejvyššího správního soudu zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů.

9 Viz usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. září 2008, čj. Konf 27/2008-7. Tento právní názor zvláštní senát NSS zopakoval v celé řadě navazujících usnesení, např. v usnesení ze dne 14. září 2009, čj. Konf 38/2009-12. Judikatury se přidržel i Nejvyšší soud, viz rozsudek ze dne 30. března 2016, čj. 26 Cdo 4820/2014.

10 K otázce právní závaznosti závěrů zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 23. listopadu 2010, sp. zn. IV. ÚS 1743/10 – pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle něj závazné nejen pro strany kompetenčního sporu, nýbrž pro všechny.

ČTÚ¹¹ v tom, že účastnické spory mohou iniciovat obě smluvní strany, tedy i poskytovatel služeb elektronických komunikací, kterému zákazník odmítl smluvní pokutu uhradit. ČTÚ má proto možnost rozhodovat rovněž o platnosti ujednání o smluvní pokutě, resp. o povinnosti zákazníka pokutu uhradit.

Rád bych se ve stručnosti vyslovil k obecnému poučení uvedenému na závěr sdělení zaslaného stěžovateli. Jsem si vědom toho, že ERÚ toto poučení připojuje standardně k téměř každému sdělení, jež zasílá osobám, které se na něj obrací. Osobně jeho podobu vnímám jako problematickou. Domnívám se, že takové **poučení** by mělo být **přiléhavé** (samozřejmě s oprávněnou výhradou, že ERÚ vychází výhradně z informací, které mu daná osoba poskytla, a nenese tak odpovědnost za to, že mu např. nebyly sděleny informace úplně). ERÚ by tak měl osobu, která se na něj obrátila, **poučit konkrétně, zda její záležitost lze, nebo nelze projednat ve sporném řízení** (s odvoláním na jí poskytnuté informace, případně na informace shromážděné šetřením). **V případě, že projednání ve sporném řízení možné není, měl by to ERÚ stručně odůvodnit.**

Závěrem – považuji za správné, že ERÚ nastínil stěžovateli, že pokud sporné smluvní pokuty neuhradí, může se v případě jejich vymáhání dodavatelem soudní cestou hájit poukazem na to, že ujednání o nich byla neplatná. Z telefonického projednání podnětu stěžovatele s ERÚ vyplynuly **pochybnosti na straně ERÚ o použitelnosti nálezů I. ÚS 3512/2011 i po nabytí účinnosti (nového) občanského zákoníku**. Jsem toho názoru, že závěry Ústavního soudu z tohoto nálezu jsou **přenositelné i na nově vznikající spotřebitelské smlouvy**. Je sice pravda, že NOZ značně uvolnil právní úpravu jak ve vztahu k použitelnosti obchodních podmínek, tak ke smluvním pokutám. Ústavní soud však odmítl v případě spotřebitelských smluv možnost skrývat ujednání o smluvní pokutě do obchodních podmínek, v nichž by měly být shrnuty pouze opakující se informace „technické“ povahy, na základě principu poctivosti, který upravoval jak původní občanský zákoník,¹² tak nový občanský zákoník. Ústavní soud přitom dokonce výslovně poukázal na ustanovení § 6 NOZ,¹³ které princip poctivosti zakotvuje. Sám Ústavní soud tak, dle mého názoru, naznačil, že jeho závěry v tomto nálezu budou použitelné i nadále.

C.1.2 K nové praxi rozhodování o smluvní sankci v rámci řízení dle § 142 správního řádu

Jsem si vědom toho, že ve své dosavadní praxi ERÚ odmítal řešit veškeré spory, které se týkaly smluvních pokut (deaktivačních poplatků), a odkazoval spotřebitele coby podatele takových podnětů na soud. V rámci tohoto šetření jsem se však dozvěděl o možné změně správní praxe ERÚ, když nově se má ERÚ vyslovovat k platnosti smluvní pokuty v rámci řízení dle § 142 správního řádu.

Vyžádal jsem si podrobnější vyjádření ERÚ, z něhož vyplynulo, že **ERÚ nově rozhoduje o takových návrzích jako o návrzích určovacích**, neboť navrhovatelé se nedomáhají vydání

11 Spory rozhodované dle § 129 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

12 Zákon č. 40/1964, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

13 Ustanovení § 6 NOZ zní: „(1) Každý má povinnost jednat v právním styku poctivě.

(2) Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.“

nějakého plnění, ale naopak vydání tzv. určovacího rozhodnutí o tom, že vůči odpůrci nemají určitou povinnost, resp. odpůrce nemá vůči nim subjektivní právo. ERÚ dovozuje svou věcnou příslušnost k rozhodování dle § 142 správního řádu z ustanovení § 17 odst. 7 písm. e) bodu 1. energetického zákona s tím, že o čem může rozhodovat ERÚ v rámci sporů na plnění, o tom může též rozhodovat v rámci návrhů určovacích.

V daném případě ERÚ tento postup nevyužil, respektive o něm stěžovatele nepoučil; z vyjádření ERÚ vyplývá, že k tomuto obratu v praxi došlo ostatně teprve v době, kdy byl již podnět stěžovatele vyřízen (v polovině roku 2016). Ve vztahu k podnětu stěžovatele proto nejsou následující úvahy stěžejní. Považuji však tuto záležitost za natolik zásadní, že již na tomto místě naznačím její **problematicčnost**.

Rozumím tomu, že se tímto postupem snaží vyjít ERÚ vstříc spotřebitelům v pozici, v jaké se nacházel i stěžovatel, tj. odstranit jejich pochybnost, zda dodavatel, či distributor po nich právoplatně může vymáhat konkrétní smluvní sankci. Obávám se však, že tímto postupem **ERÚ může překračovat své pravomoci a že se jedná z jeho strany o chybný výklad vztahu mezi § 142 správního řádu a § 17 odst. 7 písm. e) odst. 1 energetického zákona**. Možnost projednávat ve správním řízení spory vyplývající z občanskoprávních sporů vyplývá z ustanovení § 141 správního řádu ve spojení s výše citovaným ustanovením energetického zákona; jedná se přitom o výjimku z obecného pravidla, že občanskoprávní spory řeší soudy. Jako každou výjimku je i tuto vykládat restriktivně; ERÚ nemůže jakýmkoliv způsobem překračovat meze této pravomoci rozhodovat občanskoprávní spory ve správním řízení. **Nejsou** pak, dle mého názoru, ani **naplněny podmínky stanovené pro určovací řízení v ustanovení § 142 odst. 1 a 2 správního řádu (meze věcné a místní příslušnosti, nezbytnost řízení pro uplatnění práv toho, kdo o vydání rozhodnutí požádal)**.

Protože se jedná o zcela zásadní otázku, hodlám se jí zabývat v rámci šetření z vlastní iniciativy, v rámci kterého shromáždím dostatečné podklady a vyslovím svůj konečný závěr.

C.2 K porušení etického kodexu

Obchodník, který se zavázal dodržovat Etický kodex obchodníka s elektřinou nebo plynem (dále také „etický kodex“),¹⁴ je v procesu změny obchodníka povinen postupovat tak, aby zákazníka vědomě nevystavil riziku smluvních sankcí za předčasné ukončení smluvního vztahu.

Energetický regulační úřad je povinen prověřit možné porušení etického kodexu vždy (tzv. z moci úřední), ne jen v případě, že se toho stěžovatel v podnětu výslovně domáhá.

Stěžovatel v podnětu k ochránci označil jednání dodavatelů za neetické, protože si museli být vědomi chybného data, k němuž požadoval vypovědět původní a uzavřít novou smlouvu. V podnětu k ERÚ námitku neetického jednání dodavatelů výslovně neuvedl. V době, kdy stěžovatel původní smlouvu vypovídal, byli jak původní, tak současný

¹⁴ Ve znění účinném do 2. ledna 2017; totožné ustanovení obsahuje i revidovaný Etický kodex obchodníka s elektřinou nebo plynem, účinný od 2. ledna 2017.

dodavatel přihlášení do Seznamu obchodníků s elektřinou nebo plynem,¹⁵ kteří se dobrovolně přihlásili k dodržování pravidel stanovených etickým kodexem (dále také „seznam“).

ERÚ mi sdělil, že podnět stěžovatele na porušení etického kodexu nemířil a že odbor právní ochrany spotřebitele předává podnět sekci kontroly ERÚ pouze v případě, že v něm podatel podnětu výslovně poukazuje na porušení etiky či etického kodexu. Podnět stěžovatele mířil pouze na otázku správného data ukončení smlouvy a povinnosti uhradit smluvní pokutu. V takových případech se ERÚ dle JUDr. Procházky zaměřuje pouze na prošetření okolností uvedených v podnětu a případně na řešení sporu; mj. proto, že vyřešení této soukromoprávní roviny sporu je pro podatele podnětu stěžejní. Podnět ke kontrole dodržování etického kodexu by mohl založit výlučně veřejnoprávní odpovědnost dodavatele ve spojitosti s nekalými obchodními praktikami. Výsledkem takového procesu by tedy byla výhradně veřejnoprávní sankce (pokuta uložená dodavateli), která by se nijak neprojevila ve finanční sféře podatele podnětu (tj. nebyla by mu např. prominuta smluvní sankce apod.). ERÚ dále uvedl, že v daném případě změnu dodavatele realizoval současný dodavatel na základě plné moci od zákazníka, kdy mu zákazník sám poskytl „Potvrzení souhlasu zákazníka se změnou dodavatele“, v němž požadoval změnu přesně ke dni 1. dubna 2016. Současný dodavatel se proto i přes odpor původního dodavatele řídil tímto pokynem zákazníka.

Dospěl jsem k závěru, že ERÚ pochybil, když v daném případě nepostoupil podnět kontrolnímu oddělení ERÚ. Jsem toho názoru, že porušení etického kodexu se mohl dopustit současný dodavatel, který za stěžovatele proces změny dodavatele realizoval. Současný dodavatel totiž měl vědomost o tom, že původní dodavatel se změnou nesouhlasí, přesto změnu realizoval k datu navrženému stěžovatelem, aniž by jej upozornil na odpor původního dodavatele. Podle etického kodexu, ať již v podobě účinné před, tak po 2. lednu 2017, se kromě povinnosti nevystavit vědomě zákazníka riziku smluvních sankcí obchodníci zavazují také k tomu, že budou postupovat při výkonu své obchodní činnosti s odbornou péčí. Zákazníci (jako i v tomto případě stěžovatel) se v procesu změny dodavatele obracejí na nově zvoleného dodavatele, aby za ně tuto změnu realizoval, právě v důvěře v to, že nový dodavatel zajistí změnu bez rizika, protože je mj. zběhlý ve smluvních vztazích.

Stěžovatel byl postupem nového dodavatele vystaven nutnosti uhradit částku 12.100,- Kč za jediný den, o který vypověděl smlouvu s původním dodavatelem předčasně. ERÚ bylo přitom známo, že současný dodavatel obdržel odpor původního dodavatele. Obecně považuji za tristní, že energetické společnosti neuvádějí jasné konkrétní datum, ke kterému je nutno ukončit smluvní vztah, pokud nemá být ukončen předčasně, a že ve vztahu k zákazníkům raději hovoří např. o „datu výročí smluvního vztahu“. Etický kodex byl ze strany ERÚ přijat mj. právě s cílem takové praktiky potlačovat, alespoň u obchodníků, kteří se dobrovolně zavázali jej dodržovat. Odvolává-li se ERÚ na to, že výsledkem prošetření možného porušení etického kodexu by mohla být pouze veřejnoprávní sankce, sám tímto přístupem brání prosazení praktického smyslu a účinnosti etického kodexu.

¹⁵ Viz http://www.eru.cz/documents/10540/462722/Seznam_obchodniku.pdf/70c78af2-b2d3-4aa5-910b-05d948375fb4; současný dodavatel stěžovatele figuroval na seznamu od 1. září 2012, původní dodavatel od 2. února 2016.

Porušením zákazu nekalých obchodních praktik, pod které bývá porušení etického kodexu v praxi podřazováno, je přitom ERÚ povinen se zabývat vždy, kdy se o něm dozví, nikoliv jen v případě, kdy se toho podatel výslovně dovolává.

D. Informace o dalším postupu

Zprávu zasílám předsedovi Rady Energetického regulačního úřadu Ing. Vladimíru Outratovi a podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv žádám, aby se k ní ve lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřil a informoval mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje moje dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.

O svých zjištěních a závěrech informuji rovněž stěžovatele.

Brno 3. srpna 2017

JUDr. Stanislav Křeček v. r.
zástupce veřejné ochránkyně práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)